

situatie, wij mogen als arbeiders ons niet ten volle laten drijven door de hartstochten van het ogenblik.

Velen nog doen daaraan mede, velen, die zich het étiquette van christelijkheid, humanisme hebben opgeplakt kunnen thans met een vrolijk gelaat ernstige wandaden door minderwaardige elementen begaan aanzien en medemaken. Wandaden tegen zwakken en machtelozen van wie het lang niet in alle gevallen zeker is, dat zij in de bezettingstijd ernstiger misdaden hebben begaan dan b.v. de minister van oorlog de Quai als lid van het driemanschap van de half-fascistische, nationaal-socialistische Nederlandse Unie.

Rechtspleging mogen deze wandaden toch niet genoemd worden. Kwalitatief staan zij ver beneden het klasserecht van de burgerlijke maatschappij.

Zeker, wij kunnen ons indenken, dat de roep om wraak diep in het menselijk gemoed leeft, maar wraak is niet alleen een slechte raadgeefster. Wraak voert tot een ontbinding van de slechtste hartstochten. Wraakzucht voert de arbeidersklasse af van haar grote taken en werkt de verschuiving van eigen klasse in de hand. Bitter hebben wij geleden onder de Nazi-terreur en toch, wij menen als enige in deze dagen te moeten laten horen de stem van klasse-eenheid en van internationalisme. Voor ons is het een gruwel als ontwapende, met de handen omhoog lopende, onmachtige Duitse, in uniformen gestoken proletariërs door de vrijwillige dienaren van het herstelde Nederlandse bewind gestompt en getrapt worden. Neen, wij vergeten

niet wat ook de onzen is aangedaan. Wij kennen de gruwelmethode van de S.S. en andere bandieten in de concentratiekampen. Maar toch, ondanks alles, wij weten dat de arbeiders van de gehele wereld de werkelijke en volle vrijheid slechts dan kunnen veroveren, als de gedachte aan de internationale arbeiderssolidariteit zo sterk leeft in de koppen van de arbeiders en de arbeidersvrouwen, dat individuele terreur en wraak bij hen een zedelijke verontwaardiging wekken.

Het is deze les, die klassestrijd-predikers, het is deze les, die de "materialistische" marxisten U allen voorhouden.

Wij wieren de bevrijding, maar het is een zeer beperkte vrijheid, die, zoals gezegd reeds nu aan alle kanten wordt bedreigd.

De bevrijding, de werkelijke bevrijding van de arbeidersklasse moet het werk zijn van de arbeiders zelf.

Daaronder wordt de vreugde, die wij mede gevoelen, gedragen door het verlangen als Communistenbond "Spartacus" mede werkzaam te kunnen zijn bij voorlichting van de Nederlandse arbeiders in hun zeker komende strijd.

Het wordt een strijd tegen honger en uitbuiting, tegen arbeidslavernij en afbraak van rechten, tegen chauvinisme en militarisme.

Het wordt een strijd voor de arbeidersmacht in de bedrijven, voor de proletarische democratie, voor de internationale solidariteit en voor het socialisme.

Alleen bezield met het heilige voornemen zijn plaats in de komende strijd tussen kapitalisme en socialisme in te nemen, is de vreugde van den proletariër over de val van het fascisme van wezenlijke betekenis.

DE BETREFFING VAN DE ARBEIDERSKLASSE MOET HET WERK ZIJN
VAN DE ARBEIDERS ZELF

Indien de stroomlevering door de volgende week toestaat, kunt U het volgende nummer van "SPARTACUS" ACTUELE BERICHTEN, gedrukt verwachtten.

SPARTACUS

Weekblad van de Communistenbond "SPARTACUS".

PROLETARIËRS ALLER LANDEN, VERENIGT U!

ACTUELE
BERICHTEN
19 Mei 1945.

Redactie: Tjeerd Woudstra.

Voorlopig adres Administratie en redactie: Westeinde. Amsterdam.

POLITIEK WEEKOVERZICHT.

Het voorlopig beeld, dat het einde van de tweede wereldoorlog in Europa vertoont, is wel zeer verschillend van dat aan het einde van de oorlog 1914-1918. Voorlopig strekt een zodanige vergelijking ten nadele van de internationale arbeidersklasse. In November 1918 beleefden wij in het verslagen, keizerlijke Duitsland een revolutionaire veerkracht van de arbeidersklasse, die de hoop wekte, dat daardoor de glorierijke, Russische revolutie van 1917 zou worden nagevolgd. Overal vormde zich de beweging der arbeidersraden. In de landen van West-Europa, de overwinnaarslanden en zelfs in het neutraal gebleven Nederland was een sterke beweging van het klassebewustzijn te constateren.

De trouw aan de burgerlijke orde van de social-democratie in Duitsland en elders en zelfs de reactie en de steun van de social-democratie van de overwinnaarslanden ten aanzien van het verdrag van Versailles, zijn o.e.m. oorzaak van geworden, dat die revolutionaire veerkracht vrij spoedig werd verlamd en de reactionaire krachten veld wonden, waarbij het fascisme in Duitsland de uiterste reactionaire stelling tenslotte innam. Maar toch, hoeveel anders zag 1918 er voor de arbeiders uit dan 1945.

Thans is Duitsland geheel bezet door de geallieerden en Rusland en men is voornemens dit een lange tijd te bestendigen. De Duitse arbeidersklasse wordt geslagen door bombardementen ja en gedurende een fascistische terreur van twaalf jaren. Voorts zijn de "democratische" overwinnaars "voorlopig" niet voornemens Duitsland democratische waarden en een vrije pers toe te staan. President Truman van de Verenigde Staten heeft dit ten overvloede zojuist nog weer eens verklaard. Dit alles ligt in de lijn van het streven en vooral van de belangen der overwinnaars-imperialisten. Zijn de eerste berichten omtrent de plannen met Duitsland voor velen al schokkend, zelfs nu, nu bij bijna allen het nationalisme en de haat tegen al wat Duits is hoogtij viert, wij zullen al en nog verbijsterd staan en verontwaardiging leren kennen over de

behandeling van Europa.

Van Europa, ja, want wat men de arbeidersklasse van Duitsland zal aandoen, dat komt zonder twijfel straks ten dele ook neer op de andere Europese arbeiders.

Het verslagen Duitsland.

Duitsland wordt met wederzijdse glaxis, het wederzijdse voorterrein, voor de straks op elkaar botsende mach-

ten, het imperialisme van het westen en het huidige Stalin-Rusland. Het is als eigen imperialistische macht vernietigd, het wordt, als een jaar geleden Polen, het omstreden terrein, van machtsverschuivingen en wrijvingen. Het wordt invloedssfeer en kolonie, waar dwangarbeid en poenale sanctie zullen heersen. Laten wij niet denken, dat wij een welvarend bestaan als Nederlandse arbeiders zullen kunnen in een Europa, dat in het centrum een klasse van tientallen miljoenen slaven heeft. De arbeidsvoorwaarden daar zullen mede de onzen beïnvloeden.

Uit die overwegingen van eigen belang, uit de overwegingen, dat nimmer de arbeidersklasse een socialistische orde veroveren zal, wanneer de arbeiders niet in zich gaan dragen het bewustzijn van internationale saamhorigheid, maar ook uit naam van menselijkheid, en rechtvaardigheid, laten wij onze stem horen tegen de kapitalistische oorlogsgoest, die men in de nieuwe Nederlandse pers invoert.

Wij weten geen weg met oorlogsmilitaire onderscheidingen als "capitulatie-soldaten" en "krijgsgevangenen". Maar wij weten wel, dat er geen enkel recht bestaat bepaalde mensen voedsel te onthouden. Wij hebben daaronder zelf geleden in de imperialistische oorlog en lijden daaronder nog. Wij erkennen ook geen hongerrecht in de imperialistische vrede ten aanzien van voormalige Duitse soldaten.

Wij weten niet, waarom de Duitse gemene soldaat te voet 200 mijlen zou moeten afleggen, om in de wallicht geruïneerde "Heimat" terug te keren en waarom bepaalde hoge officieren van die mars worden vrijgesteld en per auto zullen worden vervoerd.

Wij begrijpen het niet waarom, als heel Europa nu is "bevrijd", de gehele Duitse industrie, nijverheid en voedselbronnen

gemobiliseerd moeten worden om geallieerde bezettingslegers te voeden en uit te rusten. Dacht men zó een behoorlijke orde, sociale vrede en welvaart te kunnen brengen?

Wij schrijven, dat wij dit alles niet begrijpen, maar dat is natuurlijk niet juist. Wij verstaan de bezittende klasse uitstekend.

Maar diep zijn wij ervan overtuigd, dat de voorgenomen imperialistische politiek over Europa, doorkruist zal moeten worden door een grootse internationale arbeiders-eenheid. Een arbeiders-eenheid, doelbewuster dan die van 1918. Een arbeiders-eenheid, die, al lijken de verhoudingen ongunstig, wel groeien moet, gelet op

HET ONVERMIJDELIJK GEVOLG.

"Op een persconferentie, belegd door het illegale partijbestuur van de C.P.N., is medegedeeld, dat de communisten niet van plan zijn hun partij te laten terugkeren. Zij stellen zich op het standpunt, dat de tijd gekomen is, om een nieuwe volkspartij op te richten, waarin alle democratische krachten zich kunnen verenigen, om die eraan moet streven "in vrede met de kerken te leven". In afwachting van de oprichting van een dergelijke partij organiseren de communisten zich voorlopig in een Vereniging van Vrienden van de Waarheid, die zich mede ten doel stelt de beoogde nieuwe partij in het leven te helpen roepen."

Aldus het "Farool" van 15 Mei 1945. Deze verklaring wordt door velen als een sensatie beschouwd. En wij zijn er zelfs van overtuigd, dat veel proletarische aanhangers van de vroegere C.P.N. deze officiële liquidatie van hun oude partij als een smartelijke teleurstelling aanvoelen, tenzij ze nog steeds van mening zijn dat de rechts-radicalen koers van de stalinistische secties en dus ook de ontbinding zelf, slechts een tactiek zijn. Met dit woordje "tactiek" hebben proletarische aanhangers van de vroegere Comintern getracht zichzelf te troosten. Met dit woordje hebben ze alles goed gepraat en hun theoretische ontreddering de den niet meer zien, dat deze zgn. tactiek allang tot de ideologie van het opportunisme geworden was, een ideologie, die berust op de belangen van die laag, die als technische en militaire installaties door de heersende bureaucratie van het Russische staatsapparaat vertegenwoordigd is.

Voor ons is dit, nu ook formele, einde van de "Communistische" partij zeker geen verrassing. In dit bijzondere geval hebben wij wel recht erop te zeggen, dat wij

de snode plannen, die door de kapitalistische verhoudingen zelfs voorgescreven plannen van de zgn. machten.

Wanneer die arbeidersbeweging eens haar wetten zal voorschrijven, dan zal het economische leven niet langer gericht worden op oorlog en oorloguitrusting maar op de welvaart van alle volkeren.

Dan zullen óók de schuldigen gestraft worden. Maar de schuldigen zullen niet in de eerste plaats worden gezocht in de proletariërs in werkkiel en uniform, maar in degenen, wier machtsbegeren de imperialistische oorlogen deden veroorzaken.

sinds jaren op de noodlottige ontwikkeling van het stalinisme hebben attent gemaakt dat wij dit einde meermalen voorspelden. Als antwoord hierop werden wij door de partijbureaucratie en haar aanhang met alle scheldnamen overdekt, die hun politiek woordenboek levert. Wij waren volgens hen: "Trotzkisten", óók al waren wij het vaak met Trotzki helemaal niet eens. Wij waren volgens hen "agenten van Hitler", van de Gestapo en van alles, wat in de ogen der arbeidersklasse verderfelijk is.

Dit einde van de C.P.N. is even zwaar als haar hele politiek van de laatste jaren, waarin zij er alles op gezet heeft, het chauvinisme van de burgerlijke reactie, het "democratisch" infantilisme van de reformisten en de vijandigheid van de fascistische tegenover elke theoretische zienswijze nog te overtreffen. Dit alles werd in het begin als "tactiek" voorgesteld, als een weg, om de massa voor de communistische denkbeelden te winnen. Hoe vaak hebben wij niet de phrase gehoord, dat men moet aanknopen bij hetgeen in de massa leeft. Hieronder begreep men in het Stalinistische kamp uitsluitend de achterlijkheden, het chauvinisme, het nationalisme, het blinde geloof aan de zgn. vrijheden van een formele democratie, die niets anders is onvolgens de vroegere opvattingen ook van de stalinisten nooit iets anders was, dan de onschuldige coulisse voor de medogenloze onderdrukking en uitbuiting van de massa door het kapitaal.

Is dit nu werkelijk het einde? het is zeker het einde van het misbruiken van de begrippen "communisme" en "revolutie" door het stalinisme. En daarom begroeten wij deze stap, die voor velen wel een teleurstelling maar tevens een verheldering in denken meebrengt. Daarom kunnen wij de nieuwe internationale comm. partij niet missen óók het vrijwillig einde van de Stalinistische partij ertoe bijdragen, dat het gecompromitteerde begrip "communisme" weer in zijn werkelijke betekenis wordt hersteld.

SPARTACIST AMSTERDAM HELOT ARNHEMSE SPARTACIST

Communisten Bond Spartacus.
Hoofdkern Amsterdam.

Amsterdam, 29 - 9 - '45.

Aan de Kernleden. (ter kennisname ook aan de kernleden buiten Amsterdam.)

Kameralen,

Enige onzer kameraden van de kern Arnhem zijn door oorlogsschade aan hun woning en inboedel, zeer gedupeerd geworden en wonen nu praktisch in hun "openlucht woning" zonder het noodnodige huisraad.

Ijweten wat de hulpbactie van de "instanties" als "Amsterdam helot Arnhem" in die gevallen voor de arbeiders betekent. Het is een soort "Neo - Winterhula" en die het dichtst bij het vuur zit, warmt zich het best.

Daarom is het onze plicht als Spartacisten onze gedupeerde makkers in Arnhem te helpen. Voor ons moet de leus zijn:

Spartacist Amsterdam HELOT
===== Spartacist ARNHEM !!

Van alles is er nodig, dus een ieder geeft wat hij missen kan aan meubels, keukengerei, linnen- en beddengoed, vloerbedekking, gordijnen enz.

Vul dus onderstaande strook zo snel mogelijk in en geef deze aan je verbindingsman, dan wordt voor vlug afhaken der goederen zorg gedragen.

De org-commissie. Hoofdkern.

+++++

duidelijk invullen.
direct afgeven aan verbindingsman.

Wij (naam) ----- adres -----

hebben te missen ----- Wijk -----

Kan afgehaald worden tussen ----- uur.
Zullen het zelf brengen tussen ----- uur. (doorhalen wat niet moet)

(handtekening)